

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad.T.Pomponivm Atticvm
liber septimvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistol. ad T. P. Atticum

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM
LIBER SEPTIMVS.

T. P. ATTICO.

Alleuarum
corpus.

Virtutis si
mulatio.

EDERAM equidē L. Saufeio literas, & dederā ad te vnū, q̄ cū nō
esset tēporis mihi ad scribendū satis, tamē hominē tibi tā familiarē
sine meis literis ad te venire nolebam: sed, vt philosophi ambulāt,
has tibi redditū iri putabā prius. Sin autem illas accepisti, scis me
Athenas venisse pridie Id. Octob. E nauī egressum in Piræum, tuas
ab Acasto nostro literas accepisse cōturbatum, q̄ cū febre Romā ve
nisses: bono tamē animo esse cōpisse, q̄ Acastus ea q̄ vellē de alle
uato corpore tuo nūciaret. Cohorruisse autē me, qd̄ tuę literę de le
gionibus Cęsarīs afferret: & egisse tecū, vt videres, ne qd̄ φιλομυία
eius quē nosti, nobis noceret, & de quo iā pridē ad te scripserā. Tu
rannius autē secus tibi Brūdusii dixerat, qd̄ ex his literis cognouī,
quas a Zenone optimo viro accepi. Cur fratrē Prouincię nō p̄fecissem, exposui breuiter. Hęc
fere sunt ī illa epistola, nūc audi reliqua. Per fortunas, oēm tuū amorē, quo me es amplexus,
omnemq̄ tuā prudentiam, quā mehercule in omni genere iudico singularē, cōfer te ad eam
curam, vt de omni statu meo cogites. Videre enim mihi videor tantā dimicationē, nisi idē
deus, qui nos melius, q̄ optare auderemus, Parthico bello liberauit, respexerit remp. quanta
nunq̄ fuit. Age hoc malū, qd̄ mihi commune est cū omnibus, nihil tibi mando vt de eo cogi
tes. Illud meū propriū πρόσλημα quęro suscipe. Vides ne, vt te auctore sim vtrūq̄ cōplexus,
Pompeium, & Cęsarem? At vellem a principio te audisse amicissime admonentem, ἄλλ' ἐμὸν
ὄνυτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπιθε πατρὶδος. sed aliquādo tñ p̄suasisti, vt alterū cōplecterer, q̄a de
me erat optime meritus: alterum, quia tantum valebat. Feci igitur, itaq̄ effeci omni obsego,
vt neutri illorum q̄q̄ esset me charior. Hęc enim cogitabamus, nec mihi iuncto cum Pom
peio fore necesse peccare in rep. aliquando: nec cum Pompeio sentienti, pugnandum esse cum
Cęsare, tanta erat coniūctio illorum. Nunc autem impendet, vt & tu ostendis, & ego video,
summa inter eos contentio: me autem vterq̄ numerat suum, nisi forte simulat alter. nā Pom
peius non dubitat (vere enim iudicat) ea, quę de rep. nūc sentiat, mihi valde probari. Vtriusq̄
q̄ autem accepi eiusmodi literas eodem tempore, quo tuas, vt neuter quenq̄ omnium pluris
facere, q̄ me videretur. Verū quid agam nō quęro. Si enim castris res geretur, video cū alte
ro vinci satius esse, q̄ cum altero vincere. Sed illa, quę tum agentur cum venero, ne ratio
absentis habeatur, vt exercitum dimittat, dic Marce Tulli. Quid dicam? Expecta amabo
te, dum Atticum conueniam. Non est locus ad tergiversandum contra Cęsarem. Vbi sunt
illę densę dexterę? nam vt illi hoc liceret, adiuui rogatus ab ipso Rauennę de Cęlio Trib.
Pleb. ab ipso etiam Cn. nostro in illo diuino tertio consulatu, aliter sensero, αὐδ' ἔομαι non
Pompeium modo, sed τῶρας, καὶ τῶρας, πολυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχέτω. Quis? Tu ipse
scilicet laudator & factorum, & scriptorū meorū. Hanc ego plagam effugi per duos superio
res Marcellorum consulatus, cū est actum de Cęsarīs Prouincia. Nunc incido in discrimen
ipsum. Itaq̄ vt stultus primus suam sententiā dicat, mihi valde placet, de triūpho nos molī
ri aliquid, extra vrbe esse cū iustissima causa, tamē dabunt operā, vt eliciant sententiā meā. Rī
debis hoc loco fortasse, q̄ vellem etiam nunc in Prouincia morari. Plane opus fuit, si hoc im
pendebat, et si nil miserius. Nam δ' οὐδ' πάρορτον, volo te hoc scire, omnia illa prima, quę etiam
tuīs literis in cælū ferebas, ὑπὸ κτητά, fuerūt. Q̄ non est facilis virtus, q̄ vero difficilis eius
diuturna simulatio. Cū em̄ hoc rectū, & gloriosum putarē, ex annuo sumptu, q̄ mihi decre
tus esset, me C. Cęlio Quęstori relinquere annuū, referte in erariū ad HS. M. ingemuit nostra
cohors, omne illud putans distribui sibi oportere, vt ego amicior inuenirer Phrygum, & Ci
licū arariis, q̄ nostro, sed me nō mouerūt. nā & mea laus apud me plurimū valuit. Nec ta
mē q̄q̄ honorifice in quęq̄ fieri potuit, qd̄ p̄termiserim. Sed hęc fuerit, vt ait Thucydides,
ἐκβολὴ λόγου non inutilis. Tu autē de nostro statu cogitabis. Primū quo artificio tueamur
benevolentia Cęsarīs: deinde de ipso triūpho, quē video, nisi Reip. tēpora impediēt, ἐν πόντισον.
Iudico autē cū ex literis amicorū, tū ex supplicatione, quā qui nō decreuit, quasi oēs decre
uisset triūphos. Ei porro assensus est vnus familiaris me⁹ Fauonius, alter iratus Hircius. Ca

to au
tulan
dixer
care
em̄ er
mo m
ad om
rebus
Lartid
cessit
stat, ad
rarum
ram, qu
daris, &

se, & alte
ego in p
decessisse
secutū. V
qd̄ erāt
manum
tris egru
reo egru
M. Curii
q̄ tu vell
αὐτόχθων
hortisq̄ p
neratus e
delectari
potest ho
quit Carn
quicq̄ alte
beat, non q
hęc opinio
epistolā, q̄
Patro Bru
de Repu.
mone, quę
animū erg
piditas vñ
ta ē. A quo
hostis cis E
habuit, idē
ro, assequar
sculo Num
me turpiter
non quęreb
oia pollicet,

to autē & scribēdo affuit, & ad me de sentētia sua iucūdiſſimas literas miſit. Sed tamē gra-
 tulans mihi Cēſar de ſupplicatiōe, triūphat de ſentētia Catōnis, nec ſcribit qd illi ſentētia
 dixerit, ſed tamē ſupplicatiōe eū mihi nō decreuiſſe. Redeo ad Hirciū. Cōperas eū mihi pla-
 care. Perſice, habes Scroſam, habes Syluiū, ad eos ego etiā ſcripſi, & ad ipſum Hirciū. Locut⁹
 eū erat cū iis, cōmoda ſe potuiſſe impedire, ſed noluiſſe. Aſſenſum tamē eſſe Catōni amiciffi-
 mo meo, cū is honorificentiffimā in me ſententiā dixiſſet: nec me ad ſe vllas literas miſiſſe, cū
 ad omneis mitterē. Verū dicebat. Ad eū eū ſolū, & ad Caſſiū fidē nō ſcripſerā. Atq; hęc de
 rebus forēubus. Redeamus domum, diūgere me ab illo volo. Mirus eſt ^{φυράτης} germanus
 Lartidiū ^{ἀλλὰ τὰ μὲν προτερύχθαι, εἰς ὅρου ἀχνύδουσι}, reliqua expediamus. Hoc primū, qd ac-
 ceſſit cura dolori meo. Sed hoc tamē qd eſt, Precianū cū hiſ rationibus, quas ille meas tra-
 ctat, admifceri nolo. Scripſi ad Terētiā, ſcripſi etiā ad ipſum me, qd poſſet nūmorū ad appa-
 ratum ſperati triūphī ad te redacturū. Ita puto fore, verū vt videbit. Hęc quoq; ſuſcipe cu-
 ram, quemadmodum experiamur. Id tu & oſtendiſti quibuſdam literis ex Epeiro & Athenis
 datis, & in eo ego te adiuuabo. Vale.

T. P. ATTICO.

Rundufium venimus. VII. Cal. Decēb. vſi tua felicitate nauigandi. Ita belle
 nobis flauit ab Epeiro leniffimus Auſter, & mitis. Hunc ^{πυράτης} ſi cui
 voles ^{πῶν νεωτέρων} pro tuo vendito. Inualetudo tua me valde conturbat. Inualetu
 Significant enim tuę literę te proſus laborare. Ego autem cum ſciam qd ſis do.
 fortis, vehementius eſſe quiddam ſuſpicor, quod te cogat cedere, & prope
 modum infringat. Eſi alterā quartanā Pamphilus tuus mihi dixit deceſſiſ-
 ſe, & alterā leuiorē accedere. Terētia vero, qd eodē tēpore ad portā Brūdufinā venit quo
 ego in portū, mihiq; obuia in foro fuit, L. Pontinū ſibi in Trebulano dixiſſe narrabat, etiā iā
 deceſſiſſe. Qd ſi ita eſt, qd maxime mehercule opto, id ſpero tua prudētia, & tēperātia te con-
 ſecurū. Venio ad epiftoſas tuas, quas ego ſexcētas vno tēpore accepi aliā aliā iucundiorē, qd
 qd erāt tua manu. Nā Alexidis manū amabā, qd tā ppe accedebat ad ſimilitudinē tuę literę:
 manum nō amabā, qd indicabat te non valere. Cuius quoniā mentio iā facta eſt, Tironē Pa-
 tris egrum reliquī, adoleſcentē vt noſti, & adde ſi quid viſ, probū, nihil vidi melius. itaq; ca-
 reo egre. qd videbat ſe non grauiter habere, tamē ſum ſollicitus, maximamq; ſpem habeo in
 M. Curii diligentia, de qua ad me ſcripſit Tiro, & multi nunciarūt. Curius autē ipſe ſenſit,
 qd tu velles a me diligere, & eo ſum admodum delectatus: & mehercule eſt, quem facile diligas.
^{ἀντόχθων} in homine vrbānitas. Eius teſtamētū de Tortorio Ciceronū ſignis obſignatum, co-
 hortifq; pretorię, fecit palam te ex Libella, me ex Teruncia Corcyre. Alexion me opipare mu-
 neratus eſt. Quint. Ciceronī obſiſti nō potuit, quo minus Thyamim videret. Filiola tua te
 delectari letor, & pbari tibi ^{σοφῶν φρονίμων} eſſe πρὸς τὰ τέκνα. Etenim ſi hęc nō eſt, nulla
 poteſt hoī eſſe ad hominē nature adiūctio: qua ſublata, vitę ſocietas tollit. Bene cōueniat, in-
 quit Carneades, ſpurce, ſed tamē prudētius, qd Lucius noſter, & Patron, qd cū oīa ad ſe referāt,
 quicq; alterius cauſa fieri nō putēt: & cū ea re bonū virum oportere eſſe dicāt, ne malum ha-
 beat, non quo id natura rectū ſit, non intelligūt ſe de callido hoīe loq; nō de bono viro. Sed
 hęc opinor ſunt i hiſ libris, quos tu laudādo, aīos mihi addidiſti. Redeo ad rē. quō expectabā
 epiftoſā, quā Philoxeno dediſſes (ſcripſeras. n. eā eſſe de ſermōe Pōpeiī Neapolitano) eā mihi
 Patro Brundufii reddidit. Corcyre, vt opinor, acceperat. nihil potuit eſſe iucūdius. Erat eū
 de Repu. de opinione, quā is vir haberet integritatis meę: de beneuolētia, quā oſtēdit eo ſer-
 mone, quē habuit de triūpho. Sed tamē hoc iucūdiſſimū, qd te intellexi ad eū veniſſe, vt eius
 animū erga me ſpiceres. hoc mihi inquā accidit iucūdiſſimū. De triūpho autē nulla me cu-
 piditas vnq; tenuit ante Bibuli impudētiffimas literas: quas ampliffime ſupplicatio conſecu-
 ta ē. A quo ſi ea geſta ſunt, qd ſcripſit, gauderē, & honori fauerē. Nūc illū qd pedē porta, quoad
 hoſtis cis Euphratē fuit, nō extulerit, honore augeri, me in cuius exercitu ſpē illius exercit⁹
 habuit, idē nō aſſequi, dedecus eſt noſtrū, noſtrū inquā te cōiūgēs. Itaq; oīa experiar, & vt ſpe-
 ro, aſſequar. Qd ſi tu valeres, iā mihi quēdā explorata eſſent: ſed vt ſpero, valebis. De Randu-
 ſculo Numeriano multū te amo. Hortēſius qd egerit, aueo ſcire. Cato qd agat, qd dū qdem in
 me turpiter fuit maleuolus, dedit integritatis, iuſtitie, clementie, ſidei mihi teſtimonium, qd
 non querebam: qd poſtulabam, negauit. Id itaq; Cēſar hiſ literis, quibus mihi gratulatur, &
 oīa polliceē, quomodo exultat Catōnis in me ingratiffimi iniuria! At hic idē Bibulo, DXX.

Inualetu
do.

Sexcentas
Alex. mag.
nus.
Litera.

Epistol. ad T. P. Atticum

Ignosce mihi, non possum hæc ferre, nec ferã. Cupio ad omneis tuas epistolas, sed nihil neces-
se. Sestie em̄ te videbo. Illud tamẽ de Chryssippo: nã de altero illo minus sum admiratus ope-
rario homine, sed tamẽ ne illo quidẽ quicq̄ improbius. Chryssippũ vero, quem ego ppter li-
terularum nescio quid, libenter vidi, in honore habui, discedere a puero insciente me. Mitto
alia, quẽ audio multa, mitto furta, fugam nõ fero, qua mihi nihil visum est sceleratius. Itaq̄
vsurpauit vetus illud Drusi, vt ferunt, Pr. in eo, qui eadem liber non iuraret, me istos liberos
non addixisse. p̄sertim cum adesset nemo, a quo recte vindicarentur. Id tu, vt videbitur,
ita accipies: ego tibi assentiar. Vni tuẽ disertissimẽ epistolẽ non rescripsi, in qua est de pericu-
lis reip. Quid rescriberem? valde eram perturbatus, sed vt nihil magnopere metuam, Parthi
faciunt, qui repente Bibulum semiuiuum reliquerunt. Vale.

T. P. ATTICO.

D. VIII. Id. Decemb. Tusculanũ veni, & ibi tuas literas legi, quas Philoti-
mus mihi reddidit. e quibus hanc primo aspectu voluptatẽ cepi, q̄ erant a
te ipso scripte. deinde earũ accuratissima diligẽtia sum mirũ in modũ dele-
ctatus. Ac primũ illud, in quo de Dicæarcho mihi assentiri negas, etsi cupi-
dissime expressum, & expetitũ a me sit, & approbatũ a te, ne diuti⁹ anno in
Prouincia essem, tamẽ nõ est nostra cõtentione p̄fectũ. Sic em̄ scito, verbũ in
Senatu factũ esse nunq̄ de vllõ nostrũ, qui Prouincias obtinuimus, quo in his diuigijs, q̄ ex
S. C. maneremus: vt iã ne istius quidẽ rei culpã sustineã, quo minus diu fuerim in Prouincia
q̄ fortasse fuerit vtile. Sed qd si hoc meli⁹ opportune dici videt, vt in hoc ipso. Siue. n. ad cõ-
cordiã res adduci p̄t, siue ad honorũ victoriã, vtriusuis rei me aut adiutorẽ velim esse, aut
certe nõ expertẽ. Sin vincunt boni, vbiq̄ essem vna cũ iis victus essem. Quare celeritas nr̄i
reditus ἀμεταμέλιτ̄ debet esse. Qz si ista nobis cogitatio de triũpho iniecta non esset, quã
tu quoq̄ approbas, ne tu haud multũ requireres illũ virũ, q̄ in sexto libro informatus est.
Quid em̄ tibi faciam, q̄ illos libros deuorasti? quin nũc ipsum nõ dubitabo rẽ tantã abiicere,
si id erit rectius. vtrũq̄ vero simul agi nõ potest, & de triũpho: ambitiose, & de Repu. libere.
Sed ne dubitaris, quin qd honestius, id mihi futurũ sit antiquius. Nã qd putas vtilius esse
vel mihi, q̄ tutius sit, vel etiã vt reip. prodesse possim, me esse cum imperio, id coram con-
siderabimus quale sit. Habet enim res deliberationem, etsi ex parte magna tibi assentior. De
animo autem meo erga Remp. bene facis q̄ non dubitas, & illud probe iudicas, nequaq̄ sa-
tis pro meis officiis, pro ipsius in alios effusione, illum in me liberalem fuisse: eiusq̄ rei cau-
sam vere explicas, & eis, quẽ de Fabio, Caniniq̄ acta scribis, valde cõsentit. Quẽ si secus ef-
sent, tortũq̄ se ille in me profudisset, tamẽ illa, quam scribis, custos vrbis me p̄clare inscri-
ptionis memorẽ esse cogeret, nec mihi concederet, vt imitarer Volcatiũ, aut Seruiũ, quibus
tu es contẽtus, sed aliquid nos vellet nobis dignũ & sentire, & defendere. qd quidẽ agerẽ, si
liceret alio modo, ac nunc agendũ est. De sua potentia dimicãt homines hoc tẽpore pericu-
lo ciuitatis. nam si Resp. defendit, cur ea COS. isto ipso defensa nõ est: Cur ego, in cuius cau-
sa reip. salus consistebat, defensus postero anno nõ sum? cur imperiũ illi? aut cur illo modo p-
rogatũ est? cur tantopere pugnatũ est, vt de eius absentis ratione habẽda decẽ Tri. Pl. ferrerẽ
His ille rebus ita cõualuit, vt nũc in vno ciue Resp. ad resistendũ imbecilla sit: quẽ mallẽ tan-
tas ei vires non dedisset, q̄ nunc rã valenti resisteret. Sed quoniã res eo deducta est, non quæ-
ram, vt scribis, ἡ σκάρφος ἢ ἢ ἀτρεψιδων. Mihi σκάρφ̄ vnũ erit, qd a Põpicio gubernabit. Il-
lud ipsum qd ais, qd fiet dũ erit dictũ: Dic Mar. Tullĩ σντομα. Põpicio assentior, ipsum tñ
Põpiciũ separatim ad cõcordiã hortabor. Sic em̄ sentio, maximo in piculo rẽ esse. Vos scilicet
plura, q̄ in vrbe estis. Verũtamẽ hoc iudico, cũ hoie audacissimo, paratissimoq̄ negotiũ esse.
Oẽs damnatos, oẽs ignominia affectos, oẽs dãnatiõẽ, ignominiaq̄ dignos, illic facere: oẽm
fere iuuẽtutẽ, oẽm illã vrbã, ac pditã plebẽ: Tribunos valẽteis addito C. Cassio, oẽs q̄ are
alieno p̄manẽ: quos plureis esse intelligo, q̄ putarã. Causam sola illa causa non habet, ceteris
rebus abũdat. sic oĩa facere ois debet, ne armis decernat: quorũ exitus semp incerti, nũc ve-
ro in alterã partẽ magis timẽdi. Bibulus de Prouincia decessit, Valẽtonẽ p̄fecit: in decedẽdo
erit, vt audio, tardior: quẽ cũ ornauit Cato, declarauit iis se solis nõ inuidere, q̄b⁹ nihil, aut
nõ multũ ad dignitatẽ posset accedere. Nũc venio ad priuata. Fere. n. respõdi tuis literis de
rep. & iis, quas in suburbano, & iis, quas postea scripsisti. Ad priuata venio. vnũ etiã de Celiõ.
Tãtũ abest, vt ille meã sententiã moueat, vt valde ego, ipsi q̄ de sua sententiã decesserit, pœnitẽ

Deuorasti
libros.

Bellorũ exi-
tus incerti.

Liber. VII. Fo. CXXXIII.

dū putē. Sed quid est q̄ cūcti Luceiis sint additi? Hoc p̄termisisti, miror. De Philotimo faciā equidē vt mones, sed ego mihi ab illo nō rationes expectabā, quas tibi edidit. Verum id reliquū, qd̄ ipse in Tusculano me referre in cōmentariū mea manu voluit, qd̄q̄ idē in Asia mihi sua manu scriptū dedit. Id si p̄staret, quātū mihi aris alieni esse ibi edidit, tantū, & plus etiā, ipse mihi deberet. Sed i hoc genere, si modo p̄ rēp. licebit, nō accusabimur. Posthac neq; Hercule antea negligētes fuimus, sed amicorū multitudine occupati. Ergo vtēmur, vt polliceris, & opa, & cōsilio tuo, nec tibi erimus, vt spero, in eo molesti. De Serperastris cohortis meę, nihil est qd̄ doleas. Ipsi, n. se collegerūt admiratione vitæ integritatis meę. Sed me mouerat nemo magis, q̄ is quē tu neminē putas. Idē & in initio fuerat, & nūc est egregius: sed in ipsa decessione significauit sperasse se aliquid: & id qd̄ animū induxerat paulisper, nō tenuit, sed cito ad se rediit, meisq; honorificētissimis erga se officiis victus, pluris ea duxit q̄ omnē pecuniā. Ego a Curio tabulas accepi, quas mecū porto. Hortēsiū legata cognoui. Nūc aueo scire quid hoīs sit, & quartū rerū rōnē istituat. Nescio, n. cur cū portā Flumētānā Caelius occuparit, ego Puteolos nō faciā meos. Venio ad Piræea, i quo magis rephēdēdus sum, q̄ hō Roman⁹ Piræea scripserim, nō Piræeū, sic, n. oēs nostri locuti sunt, q̄ q̄ i addideri, nō, n. hoc vt oppido p̄posui, sed vt loco: & tñ Dionysius noster, q̄ est nobiscū, & Nicias Cous nomē rebať oppidi eē Piræea. sed de re videro. Nostrū qd̄ si est peccatū, in eo est q̄ nō vt de oppido locutus sum, sed vt de loco, & cutusq; sum nō dico Cęciliū, Mane vt ex portu i Piræeū, (malus, n. auctor latinis est) sed Terentiū, cui⁹ fabellę p̄pter elegantiā sermonis putabant a C. Lelio scribi. Heri ali⁹ quot adolescētuli coimus in Piræeū, & idē. Mercator hęc addebat, captā e Sunio, q̄ si oppida volum⁹ eē, tā est oppidū Suniū, q̄ Piræeus. Sed qm̄ Gramaticus es, si hoc mihi psola ueris, magna me molestia liberaris. Ille mihi lras blādas mittit, facit idē p̄ eo Balbus, mihi certū est ab honestissima sentētia digitū nūq; sed scis illi reliquū quātū sit. Putas ne igit̄ verēdū eē, ne aut obiciat id nobis aliq; si lāguidi⁹: aut repetat, si fortius qd̄ ad hęc reperis? Soluam⁹ inq; Age a Caelio mutuabimur: hoc tu tñ cōsideres velim. puto, n. in Senatu, siquādo p̄clare pro rep. dixerō. Tartesiū istū tuū mihi adēuti Urbē iube Sodes nūmos curare. Qd̄ supeť, etiā gener est suauis mihi, Tullię, Terentię: quātū vis vel igenii, vel humanitatis satis, reliq; q̄ nosti ferēda. Scis, n. quos apuerimus, q̄ oēs, p̄ter de quo p̄ te egimus, reū me facere rentur. Ipsi, n. ex p̄sum nemo offeret. Sed hęc corā: nā ista mlti sermōis sunt. Tironis reficiēdi, spes ē i M. Curio, cui ego scripsi tibi eū gratissimū facturū. Vale. Data. V. Id. Decēb. a Pōtio ex Trebulano.

T. P. ATTICO.

Ionysium flagrantē desiderio tui misi ad te, nec mehercule a quo animo, sed fuit concedēdū. Quem quidē cognoui cum doctum (qd̄ mihi iam ante erat notū) tum īsanctū, plenū officii, studiosum etiā meā laudis, frugi hominē, ac ne libertinū laudare videar, plane virū bonū. Pompeiū vidi. III. Id. Decēb. fuimus vna horas duas fortasse, magna letitia mihi visus est affici meo ad uerū, de triūpho hortari: suscipe parteis suas, monere ne ante in Senatū accederem, q̄ rem cōfēcissēm, ne dicendis sentētiis aliq̄ Tribunū alienarē. Quid queris? in hoc iudicio, & officio sermonis nihil potuit esse prolixius. De Rep. aut̄ ita mecū locutus est, quā si nō dubiū bellū haberemus, nihil ad spem cōcordiā, plane illū ab se alienatū cū ante intelli geret, tū vero proxime iudicasse: venisse Hirciū a Cæsare, q̄ esset illi familiarissimus, ad se nō accessisse. Et cū ille ad. VIII. Id. Decēb. vesperi venisset, Balbus de tota re cōstituisset, ad. VII. Iduum ad Scipionē ante lucē venisse, multa de nocte p̄fectū esse ad Cæsarem. Hęc illi videbat esse alienationis. Quid multa: nihil me aliud cōsolarur, nisi q̄ illū cui etiā inimici alterū consulatū, fortuna summā potentiā dederat, nō arbitror fore tā amētē, vt hęc in discrimē adducat, q̄ si ruere cōperit, ne ego multa timeo, quā nō audeo scribere: sed vt nūc est, ad. III. Non. Ian. ad Urbem cogito. Vale.

T. P. ATTICO.

Vltas vno tēpore accepi epistolā tuas: q̄ mihi, q̄q̄ recētiora audiebā ex iis qui ad me veniebāt, tamē erāt iucundę. Studiū em̄, & beneuolentiā declarabant. Inualetudine tua moueor: & Pyliam in idē genus morbi delapsam, curā tibi afferre maiorē sentio. Date igitur op̄rā, vt valeatis. De Tirone vido. deo tibi curę esse: quē qd̄ ego, etsi mirabilis vtilitatis fructū mihi p̄bet, cū valet in omni genere negotiorū, vel studiorū meorū: tamen propter humani

Serpera
stra.
Piræea.
Piræcum.
Piræea
Cęcilius.
Terenti
elegantiā.

Prolixius.

Inualetu
do.

Epistol. ad T. P. Atticum

Arcanū.

Natalis
Cic.

De rep.
timeo.

Victoriæ
mala.

Existere.
Sero.

tatem, & modestiā, malo saluū, q̄ propter vsum meū. Philogenes mecum nihil vnq̄ de Lusgenio locutus est. de ceteris rebus habes Dionysiu. Sororem tuā non venisse in Arcanū miror. De Chrysippo meū cōsiliū pbari tibi nō moleste fero. Ego ī Tusculanū. nihil sane hoc tēpore de uiū est τοῖς ἀπὸ τῶν ὀσίων, & habet alia δι' ἄλλων. Sed de Formiano Tarracinā prid. Cal. Ian. Inde Pōtinū sumā, inde Albanū Pōpeiū. ita ad Urbē. III. Non. Natali meo. De Rep. quoridie magis timeo. nō em̄ boni, vt putāt, cōsentiūt. quos ego equites Romanos, quos Senatores vidi: quī acerrime cū cætera, tū hoc iter Pōpeiū vituperarēt. Pace opus est. Ex victoriā cū multa mala, tū certe tyrānis existet. Sed hęc propediem corā. Iā plane mihi deest quid ad te scribā. Nec em̄ de Rep. q̄ vterq̄ nostrū scit eadē: & domestica nota sunt ambobus. Reliquū est iocari, si hic sinat. nā ego is sum, quī illi cōcedi putē vtilius esse qd̄ postulat, q̄ signa cōferri. Sero em̄ resistimus ei, quē p̄ annos decē aluimus contra nos. Quid sentis igit̄ inquis? nihil scilicet nisi de sentētia tua, nec prius qd̄, q̄ nostrū negotiū, aut cōfecerimus, aut depofuerim. Cura igit̄ vt valeas. Aliquādo ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς quartanā istā, diligentia, quæ in te summa est.

T. P. ATTICO.

Solenne
nostrum.

Lane deest quid ad te scribam. nota oīa tibi sunt. nec ipse habeo a te qd̄ expectē. Tātū igit̄ nostrū illud solēne seruemus, vt ne quē istuc eūte sine literis dī mittamus. De Rep. valde timeo, nec adhuc fere inueni, q̄ nō cōcedēdū putaret Cæsari qd̄ postulare, potius q̄ depugnādū. Est illa qd̄ impudē postulatō opinione valētior. Cur aut̄ nūc primū ei resistamus, οὐ γὰρ ἐν τοῦδε μέτρου ἐπιτοκακῶν, q̄ cū quinquēniū prorogabamus, aut cū vt absentis ratio haberetur, ferebamus: nisi forte hęc illi tū arma dedimus, vt nūc cū bene parato pugnaremus. Dices, quid tu igit̄ sensurus es? nō idē qd̄ dicturus. sentiā. n. oīa faciēda, ne armis decerte. Dicā idē, qd̄ Pōpeiū. neq̄ id faciā humili animo. Sed rursus hoc pmagnū Reip. malū est, & quodā modo mihi prater ceteros. Non rectum me in tantis rebus a Pompeio dissidere. Vale.

T. P. ATTICO.

Pruiarius

Dionysius vir optimus, vt mihi quoq̄ est p̄spectus, & doctissimus, tuiq̄ amā-
tissimus Romā venit. XV. Cal. Ian. & literas a te mihi reddidit. Tot em̄ ver-
ba sunt de Dionysio ī ep̄la tua. Illud ī peccato nō ascribis, & tibi ḡfas egit.
Atq̄ certe ille agere debuit: & si esset factū, q̄ tua est humanitas, ascripsisses.
Mihī aut̄ nulla de eo παρανομήσια detur p̄pter superioris ep̄istolę testimoniū.
Sit igit̄ sane bonus vir. Hoc. n. ip̄m bene fecit, q̄ mihi sui cognoscēdi peni-
tus etiā istā facultatē dedit. Philogenes recte ad te scripsit. Curauit. n. qd̄ debuit. eū ego vti ea
pecunia volui, quoad liceret. itaq̄ vsus est mēses. XIII. Pōtinū cupio valere: & qd̄ scribis in vr-
bē introisse, vereor qd̄ sit. nā id nisi graui de causa nō fecisset. Ego, qm̄. III. Non. Ian. Cōpita-
litiū dies est, nolo eo die ī Albanū venire molest⁹ familię, veniā. III. Nonarū. Igit̄ inde ad vr-
bē prid. No. Tua τλῆνις, quē ī diē icurrat, nescio, sed p̄sus te cōmoueri icōmodo valetudinīs
tuę nolo. De honore nostro, nisi qd̄ occulte Cēsari p̄ Tribunos molitus erit, cetera vident̄ esse
tranquilla. Tranquillissimus aut̄ anim⁹ meus, q̄ totū istud equi boni facit, & eo magis q̄ iā a mul-
tis audio cōstitutū esse Pompeio, & eius cōsilio, in Siciliā me mittere, q̄ Imperiū habeā, id est
ἀβδὴ κακῶν. Nec. n. Senatus decreuit, nec populus iussit me Imperiū ī Sicilia habere. Sin hoc
resp. ad Pōpeiū refert, q̄ me magis q̄ priuatū aliquē mittat! Itaq̄ si hoc imperiū mihi molestū
erit, vtar porta q̄ primū videro. Nā qd̄ scribis, mirificā expectatiōnē esse mei, neq̄ tñ quēq̄ bo-
noꝝ, aut satis bonoꝝ dubitare qd̄ sensurus sim, ego, quos tu bonos esse dicas, nō itelligo. Ipse
nullos noui, sed ita, si ordines bonoꝝ q̄rimus. Nā singulares sunt boni viri: verū ī dissensio-
nibus ordines bonoꝝ, & genera q̄reda sunt. Senatū bonū putas, p̄ quē sine Imperio Prouincię
sunt: nūq̄ em̄ Curio sustinuisset si cū eo agi cōceptū fuisset, quā sentētiā Senatus sequi noluit.
Ex quo factū est, vt Cæsari nō succederet. An publicanos: quī nūq̄ firmi, sed nūc Cæsari sunt
amicissimi. An foeneratores: an agricolos: quibus optatissimū est otii, nisi eos timere putas, ne
sub Regno sint, qd̄ nūq̄, dūmodo otiosi essent, recusatūt. Quid ergo exercitū retinētis, cū le-
gis diē transferit, rationē haberi placet: mihi vero ne absentis qd̄. sed cum id datū est, illud
vna datū est. annoꝝ em̄ decē imperiū, & ita latū placet. Placet igit̄ etiā me expulsū, & agrū
Campanū perisse, & adoptatū patriciū a plebeio, Gaditanū a Mitylenæo. Et Labieni diuitiē &
Lamuræ placēt, & Balbi horri, & Tusculanū: sed hoꝝ oīm fons vnus est. Imbecillo resistēdū
fuit, & id erat facile. Nūc legiones. XI. equitatus tantus, quantū volet. Transpadani. Plebs vr-

Pontinus,
Cōpitali-
tius.

τλῆνις.

Aequi bo-
ni facio.

Liber. VII. Fo. CXXXIII.

hana, tot Trib. Pl. tam perdita iuuentus, tanta auctoritate Dux, tanta audacia. Cum hoc aut depugnandum est, aut habenda e lege ratio. Depugna, inq̄s, potius, q̄ seruias. Vt quid? si victus eris, proscribare: si viceris, tamen seruias! Quid ergo, inquis, acturus es? Idem qd̄ pecudes, quę dispulsa, sui generis sequuntur greges. Vt bos armenta, sic ego bonos viros, aut eos quicunq̄ dicentur boni, sequat, etiam si ruent. Quid sit optimū male contractis rebus, plane video. Nemini est enim exploratum, cum ad arma ventum est, quid futurum sit. At illud omnibꝫ: si boni victi sunt, nec in cęde principum clementiorem hunc fore, q̄ Cinna fuerit: nec modera tiorem, q̄ Sulla in pecuniis locupletium. *εμπεριπένομαι σοι* iadudum, & facerem diutius nisi me lucerna defereret. Ad summam dic M. Tullii, assentiar Cn. Pompeio, idest T. Pomponio. Alexim humanissimū puerum, nisi forte, dū ego absum, adolescens factus est, (id enim agere videbatur) saluere iubeas velim.

T.P. ATTICO.

Vid opus est de Dionysio tam valde affirmare: an mihi nutus tuus non fa ceret fidem? Suspicionem autem eo mihi maiorē tua taciturnitas attulerat, q̄ & tu soles conglutinare amicitias testimoniis tuis, & illum aliter cū aliis de nobis locutum audiebam. Sed prorsus ira esse vt scribis, mihi persuades. Itaq̄ ego is in illum sum, quē tu me esse vis. Diem tuū ego quoq̄ ex epistola quadam tua, quam incipiente febricula scripseras, mihi notauerā, & animad uerterā posse, pro re nata, te non incommode ad me in Albanū venire. III. Non. Ian. Sed ama bo re, nihil incommode valetudinis feceris. Quid enim tātū in vno, aut altero die? Dolabellā video Livię testamento cum duobus coharedibus esse in triente, sed iuberi mutare nomen. est *πλιλικός σκέμμα*, rectū ne sit nobili adolescenti mutare nomen mulieris testamento: sed id *φιλοσοφώτατος διακρινόμενος*, cum sciemus, quantum quasi sit in trientis triente. Qd̄ puta sti fore, vt ante q̄ istuc venirem, Pompeium viderem, factum est ira. Nam sexto Calen. ad La uernium me consecutus est. Vna Formias venimus, & ab hora octaua ad vesperum secreto collocuti sumus. Qd̄ queris, ecquę spes pacificationis sit: quantum ex Pompeii multo, & ac curato sermone perspexi, ne voluntas quidem est. Sic enim existimat, si ille vel dimissio exerci tu Cos. factus sit, *σύγχυσις εστι πλιτίας* fore: atq̄ etiam putat eum cū audierit contra se para ri diligenter, Consulatum hoc anno neglecturum, ac potius exercitum, prouinciāq̄ reten turum. Sin autem ille fureret, vehementer hominem contemnebat, & suis, & Reip. copiis cō fidebat. Quid queris? etsi mihi crebro *ἕνα ἢ δύο* occurrebat, tamen leuabar cura, virū fortem, & peritum, & plurimum auctoritate valentem audiens *πλιλικός* de pacis simulate periculis differenter. Habebamus autem in manibus Antonii concionem habitam. X. Calen. Ian. in qua erat accusatio Pompeii vsq̄ a toga pura: querela de damnatis: terror armorum. In quibus ille, quid cęses, aiebat, facturum esse ipsum, si in possessionem reip. venerit, cum hęc Quæstor eius infirmus, & inops audeat dicere? Quid multa? non modo non expetere pacem istam, sed etiam timere visus est. Ex illa autem sententia ira relinquendę vrbis mouet hominē, vt puto. Mihi autem illud molestissimum est, q̄ soluendi sunt nūmi Cæsari, & instrumētum triumphī eo conferendum. Est enim *ἀμορφος ἀντιπλιτικόμυος χρωφελέτις* esse. Sed hęc, & multa alia coram. Quotidie ne, inquis, a te accipiendę literę sunt? si habebo, cui dem quoti die. at iam ipse ades. Tum igitur cum venero, desinam. Vnas video mihi a te non esse reddi tas, quas L. Quintius familiaris meus cum ferret ad Bustum Basiliū, vulneratus, & despolia tus est. Videbis igitur nūquid fuerit in his, qd̄ me scire opus sit. Etsi multo hoc *διεκρινίσως* *πρόβλημα* sane *πλιλικός*: cum sit necesse aut haberi Cæsaris rationem, illo exercitum vel p Senatū, vel per Trib. Pl. obrinente: aut persuaderi Cæsari, vt tradat prouinciā, atq̄ exer citum, & ita Cos. fiat. Aut si id ei non persuadeatur, haberi comitia sine illius ratione, illo pa tiente, atq̄ obrinente prouinciā: aut si per Trib. Pl. nō patiatur, tamen quiescat, rem adduci ad interregnū. Aut si ob eam causam, q̄ ratio eius non habeatur, exercitum adducat, armis cum eo contendere. Illum autem initium facere armorum, aut statim nobis minus paratis, aut tum cū comitiis amicis eius postulātibus vt e lege ratio haberetur, impetratum non sit. Ire autē ad arma aut hanc vnam ob causam, q̄ ratio nō habeatur: aut addita causa, si forte Trib. Pl. Senatū impediēs, aut populum incitans notatus, aut S. C. circūscriptus, aut subla tus, aut expulsus sit, dicens ve se expulsū ad illum cōfugerit. Suscepto autē bello, aut tenē da sit vrbis: aut ea relicta, ille a cōmeatu, & reliquis copiis intercludendus. Quid horū malorū

Bos ar
menta.
Belloꝝ exi
rus incerti,

Saluere
iubeas.

Conglut.
amicit.

Pacificatio

Quid que
ris?

Concio
Antonii,

Bustum
Basiliū.

Interregnū

Epistol. ad T. P. Atticum

quorum aliquod certe subeundum est, minimū putes! Dices profecto persuaderi illi, vt tradat exercitum, & ita Cos. fiat. est omnino id eiusmodi, vt si ille eo descendat, contradici nihil possit: idq; eum, si non obtinet vt ratio habeatur retinentis exercitum, non facere miror. Nobis autem, vt quidā putant, nihil est timendū magis q̄ ille Cos. At sic malo, inquires, q̄ cum exercitu certe. Sed istuc ipsum sit. O magnū malum, putat aliquis, neq; ei remedium est vllum: cedendum est, si volet id. Vide Cos. illum, iterum, quem vidisti consularu priore. At tum imbecillus plus, inquis, valuit, q̄ rota resp. Quid nunc putas! Et eo Cos. Pompeio certum est esse in Hispania. O rem miseram. Siquidem id ipsum deterrimum est, quod recusari non potest, & quod ille si faciat, iam cum bonis omnibus summam ineat gratiam. Tollamus igitur hoc, quo illum posse adduci negant. De reliquis, quod est deterrimum! illi cōcedere, quod vt idē dicit, impudentissime postulat. Nam quid impudentius! Tenuisti prouinciam per decem annos nō tibi a Senatu, sed a te ipso p vim, & per factionē datos. Prateriit tēpus legitimū: vt succedatur, decernitur: impedis, & ais, habe mei rationem. habe nostrum. Exercitū tu habeas diutius, q̄ populus iussit, inuito Senatu! Depugnes oportet, nisi concedis. cum bona quidem spe, vt ait idem, vel vincendi, vel in libertate moriendi. Iam si pugnādum est, quo tēpore in casu, quo consilio in tēporibus sitū est. Itaq; te in ea quēstione non exerceo. Ad ea quē dixi, affer, si quid habes. Equidem dies, noctesq; torqueor. Vale.

T.P.ATTICO.

Vbito consilium cepi, vt ante q̄ luceret, exirem, ne qui conspectus fieret, aut sermo, lictoribus præsertim laureatis. De reliquo, neq; Hercule quid agam, nec acturus quid sim, scio: ita sum perturbatus temeritate nostri amentissimi consilii. Tibi vero quid suadeam, cuius ipse consilium expecto! Cn. noster quid cōsiliū ceperit, capiatve, nescio: adhuc in oppidis coarctatus, sed stupet omnes. Si in Italia consistat, erimus vna. Sin cederet, consilii res est adhuc incerti. Nisi ego insanio, stulte omnia, & incaute agi iudico. Tu quēso ad me crebro scribe, vel qd̄ in buccam venerit. Vale.

T.P.ATTICO.

Cingulum
tenemus.

Veso quid hoc est, aut quid agitur: mihi enim tenebrę sunt. Cingulum, inque nos tenemus. Anconē amissimus. Labienus discessit ab Cæsare. Vtrum de imperatore Po. Ro. an de Hānibale loquūtur! O hominem amētem, & miserum qui ne vmbra quidem vnq̄ τὴν καλὴν viderit. Atq; hac ait omnia se facere dignitatis causa. Vbi est autem dignitas, nisi vbi honestas! Num honestum igitur habere exercitum nullo publico consilio! occupare Vrbes ciuium, quo facilius sit aditus ad patriam! *ἄλλοι ἀποκοπὰς, φουράδων καθόδους, sexcenta alia scelera moliri, πλὴν θεῶν μεγίστων, ὧς ἔχον τυραννίδα.* Sibi habeat suam fortunam. Vnam mehercule tecum apricationem in illo Lucretino tuo sole malim, q̄ omnia istiusmodi regna, vel potius mori millies, q̄ semel illiusmodi quicq; cogitare. Quid si tu velis inquis! Age quis est, cui vel le non liceat! Sed ego hoc ipsum velle miserius esse duco, q̄ in crucem tolli. Vna res est ea mi ferior, adipisci, quod ita volueris. Sed hac hæctenus. Libēter enim in his molestiis *ἀποχολάζω*. Redeamus ad nostrum, per fortunas, quale tibi consilium Pompeii videtur! Hoc quæro q̄ Urbem reliquerit. Ego enim *ἀπορῶ*. tum nihil absurdius. Urbem tu relinquant! Ergo iidem si Galli venirent. Non est, inquit, in parietibus Respublica: at in aris, & focis. fecit idem Themistocles, fluctum enim totius Barbariæ ferre vrbs vna non poterat. At idem Pericles non fecit annum fere post quinquagesimum, cum præter moenia nihil teneret. Nostri olim Vrbe reliqua capta, arcem tamen retinuerunt. *ὄντω πρὸ τῶν ἐμπροσθεν ἐπιθυμῶμεθα.* Rursus autem ex dolore municipali, sermonibusq; eorum, quos conuenio, videtur hoc consilium exitum habiturum. Mira hominū querela est (nescio istic: sed facies vt sciam) sine magistratibus Urbem esse, sine Senatu. Fugiens deniq; Pompeius mirabiliter homines mouet. Quid quæris! alia causa facta nihil iam concedendum putant Cæsari. Hæc tu mihi explica, qualia sint, ego negotio præsum non turbulento. Vult enim me Pompeius esse, quem tota hæc Campania, & maritima ora habeat *ἐπίσκοπον*, ad quem delectus, & negotii summa referatur, itaq; vagus esse cogitabam. Te puto iam videre quē sit ratio vię Cæsaris, qui populus, qui totius negotii status: ea velim scribas ad me: & quoniam quidē mutabilia sunt, q̄ scripsi me, acquiesco enim & scribens ad te, & legens tua. Vale.

Episcopus.

T.P. ATTICO.

Nam adhuc a te epistolam acceperam datam. XII. Cal. Iun. in qua significabat, aliam te ante dedisse, quam non acceperam. Sed queso, ut scribas quod sepius, non modo si quid scias, aut audieris, sed etiam si quid suspicabere: maximeque quid nobis faciendum, aut non faciendum putas. Nam quod rogas, curem ut scias quod Pompeius agat, ne ipsum quidem scire puto. nostrum quidem nemo. Vidi Lentulum Cos. Formis. X. Cal. Iun. vidi Libonem, plena timoris, & erroris omnia. Ille iter Larinum, ibi enim cohortes, & Luceria, & Theani, reliquaque in Apulia. Inde vtrum consistere usque vellet, an mare transire, nescitur. Si manet, vereor ne exercitum firmum habere non possit. Sin discedit, quo, aut qua, aut quid nobis agendum sit, nescio. Nam istud quidem, cuius periculis times, omnia teterrime facturum puto. Nec enim rerum prolatio, nec Senatus, magistratuumque discessus, nec ararium clausum tardabit. Sed hec, ut scribis, cito sciemus. Interim velim, mihi ignoscas, quod ad te scribo tam multa toties. Acquiesco enim, & tuas volo elicere literas, maximeque consilium, quod agam, aut quo me pacto geram, dimittam ne me penitus in curam. Non deterreor periculo, sed distringor dolore, tam nullo consilio, aut tam contra meum consilium gesta esse omnia. An cuncter, & tergiverser, & iis me dem quae tenent, quae potuerunt. *αὐδέουμαι τρωάς*, nec solum civis, sed etiam amici officio reuocor. et si frangor sepe misericordia puero. Ut igitur ita perturbato, et si te eadem sollicitat, scribere aliquid, & maxime, si Pompeius Italia cedit, quid nobis agendum putes. M. quidem Lepidus (nam fuimus una) eum finem statuit. L. Torquatus eundem. Me cum multa, tum etiam Lectores impediunt, nihil vidi unquam quod minus explicari posset. Itaque a te nihil dum certi exquiro, sed quid videatur. Denique ipsam *ἀπορίαν* tuam cupio cognoscere. Labienum ab illo discessisse pro modo constat. Si ita factum esset, ut ille Romam veniens magistratum, & Senatum Romae offenderet, magno usui cause nostrae fuisset. Damnassem enim sceleris hominem amicum Reipublicae, causa videretur: quod nunc quoque videtur, sed minus prodest. Non enim habet, cui prosit, eumque arbitror poenitere. nisi forte id ipsum est falsum, discessisse illum. nos quidem pro certo habebamus. Et velim (quod, ut scribis, domesticis te finibus tenes) formam mihi Urbis exponas, & quod Pompeii desiderium, & quod Caesaris iniuria appareat: etiam quid censeas de Terentia, & Tullia: Romae eas esse, an mecum, an aliquo tuto loco. Et haec & si quid aliud, ad me scribas velim, vel potius scriptites. Vale.

T.P. ATTICO.

De Vennonianis rebus tibi assentior. Labienum *ἄσφαλον* iudico: facinus iam diu nullum civile proclarius: quod, ut aliud nihil, hoc tamen profecit, dedit illi dolorem. sed etiam ad summam profectum aliquid puto. Amo etiam Pisonem, cuius iudicium de genero suspicor visum iri graue, quod genus belli quod sit vides. Ita civile est, ut non ex civium dissensione, sed ex unius praedicti civis audacia natum sit. Is autem valet. Exercitum tenet multa spe, & promissis: omnia omnium concupivit. Huic tradita urbs est, nuda ea praesidio, referta copiis. Quid est quod ab eo non metuas, qui illa trepidat, & tecta, non patriam, sed praedam putat? Quid autem sit acturus, aut quomodo, nescio: sine Senatu, sine magistratu, ne simulare quidem poterit quicquam *πλάνως*. Nos autem ubi exurgere poterimus, aut quando: quorum dux quod *ἀσφαλίην*, tu quoque animadvertis, cui ne Picena quidem nota fuerint, quod ite sine consilio res stet. Ut enim alia omittam decem annorum peccata, quae conditio non huic fugae praestitit. Nec vero nunc quod cogitet scio, ac non desino per literas sciscitari. Nihil esse tardius constat: nihil perturbatius. Itaque nec praesidium, cuius parandi causa ad urbem retentus est, nec locum, ac sedem praesidii ullam video. Spes omnis in duabus inuidiose retentis pene alienis legionibus. nam delectus adhuc quidem inuitorum est, & a pugnando abhorrentium. Conditionum autem amissum tempus est. Quid futurum sit, non video. commissum quidem a nobis certe est, siue a nostro Duce, ut e portu sine gubernaculis egressi, tempestati nos traderemus. Itaque de Ciceronibus nostris dubito quod agam. nam mihi interdum emadandi videntur in Graciam. De Tullia autem, & Terentia, cum mihi barbarorum aduentus ad Urbem proponitur, omnia timeo. Cum autem Dolabella venit in mentem, paulum respiro. Sed velim consideres, quid faciendum putes. Primum *πρὸς τὸ ἀσφαλές*, aliter enim mihi de ipsis, ac de me ipso consulendum est. Deinde ad opiniones, ne reprehendamus quod eas Romae velimus esse in communi bonorum fuga. Quin etiam tibi, & Peduceo (scripsisti enim ad me) quod faciatis videndum est. Is enim splendor est vestrum, ut eadem postulentur a vobis quod ab amplissimis civibus. Sed de hoc tu videbis: quippe cum de ipso, ac de me ista considerare velim. Reliquum est, ut & quod agatur, quoad poteris explores, scribasque ad me, & quod ipse coniectura assequare, quod etiam a te magis expecto. nam acta omnia

Platonis
numero
obscuro
No. h. h. h.
C. h. h.

Damnasse
sceleris.

Scribere,
Scriptitare

Caesarem
carpit.

Abhorren
tium a pu
gnando.

Epistol. ad T. P. Atticum

bus iis nūciatibus a te expecto futura, *uolūtas de legibus*. Loquacitati ignosces, q̄ & me leuat ad te quidē scribentē, & elicit tuas literas. Aenigma Oppiorū ex Velia plane non intellexi. Est, n. numero Platonis obscurius, iam intellexi tuū anigma. Oppios em̄ de Velia Sanctones dicis in eo aestu, aut die, quo aperto reliqua patebāt, & cū Terentię summa cōgruebāt. L. Cæsarem vidi Minturnis ad. VIII. Cal. Feb. mane cū absurdissimis mandatis nō hominē, sed Scopas solutas, vt id ipsum mihi ille videatur irridendi causa fecisse, qui tantis de rebus huic mādata dederit, nisi forte nō dedit, & hic sermone aliquo arrepro p̄ mādati abusus fit. Labienus vir mea sentētia magnus, Theanū venit ad. VIII. Cal. Feb. ibi Pōpeiu, consulesq; cōuenit, qui sermo fuerit, & qd actū sit, scribā ad te, cū certū sciā. Pōpeius ab Theano Larinū versus p̄fectus est ad. VIII. Cal. Eo die māsit Venasri. Aliquātū animi videtur nobis attulisse Labienus. sed ego nōdū habeo, quid ad te ex his locis scribā, ista magis expecto, qd illinc afferatur, quo pacto de Labieno ferat. quid agat Domitius in Maris, Sisingui Thermus, P. Actius Cinguli. q̄ sit populū vrbani volūtas, quæ tua cōiectura de rebus futuris. Hæc velim crebro, & quid tibi de mulieribus nostris placeat, & qd acturus ipse sis, scribas. Si scriberem ipse, longior epistola fuisset, sed dictaui propter lippitudinem. Vale.

T. P. ATTICO.

Lippire,

D. VI. Cal. Feb. Capuam Calibus proficiscens, cū leuiter lippire, has literas dedi. L. Cæsar mandata Cæsaris detulit ad Pompeiu ad. VIII. Cal. cū is esset cū Coss. Theani. Probata cōditio est, sed ita, vt ille de his oppidis quæ extra suam prouinciā occupauisset, præsidia deduceret. Id si fecisset, respōsum est ad Urbē nos redituros esse, & rem p̄ Senatū cōfecturos. Spero etiā in p̄sentia pacem nos habere. nam & illū furoris, & hūc nostrum copiarū suppōnitet.

Ceterę villa dignitate, Me Pōpeius Capuam venire voluit, & adiuuare delectū. i quo parū prolixē respōdet Cāpani Coloni. Gladiatores Cæsaris Capuæ sunt, de qbus ante ad te falsum ex Torquati literis scripseram. Sane cōmode Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarū. Scutorū in ludo M. fuerūt, bis eruptionē facturi dicebātur. Sane multū in eo Reip. p̄sum est. De mulieribus nostris, in qbus est tua soror, quæso videas vtrū satis honestū nobis sit eas Romæ esse, cū ceteræ villa dignitate discesserint. Hoc scripsi ad eas, & ad te ipm̄ antea. Velim eas cohortere, vt exeant, præsertim cū ea p̄sidia in ora maritima habeamus, cui ego p̄sum, vt in his pro re nata nō incōmode possint esse. Nā si qd offendimus in genero nostro, qd qdē ego p̄stare nō debeo, id sit maius, q̄ mulieres nostrę p̄ter ceteras Romæ remanserūt. Tu ipse cū Sexto scire velim quid cogitas de exeūdo, de totaq; re qd existimes. Pacē qdē hortari nō desino, quę vel iniusta vtilior est, q̄ iustissimū bellum in ciuibus. Sed hæc, vt fors tulerit. Vale.

T. P. ATTICO.

Nō quo, p non q, aut non qui. Vari. sent.

T ab vrbe discessi, nullū adhuc intermisi diem, quin aliqd ad te literarū darem, nō quo habere magnopere quid scriberē, sed vt loquerer tecū absens, quo mihi, cū corā id nō liceret, nihil est iucundius. Capuā cū venissem ad. VI. Cal. pridie q̄ has literas dedi, Coss. cōueni, multosq; nostri ordinis. Omnes cupiebāt Cæsare abductis p̄sidiis stare cōditionib⁹ his quas tulisset. vni Fauonio leges ab illo nobis imponi nō placebat, sed is audiat in cōsilio. Cato em̄ ipse iam seruire, q̄ pugnare mauult: sed tñ ait in

Cato notatur.

Senatu se adesse velle, cū de cōditionibus agatur, si Cæsar adductus sit, vt p̄sidia deducat. Ita qd maxime opus est, in Siciliā ire non curat, q̄ metuit, ne absit. in Senatu esse vult. Posthumus aut, de quo nominatim Senatus decreuit, vt statim in Siciliā ireret, Fufanoq; succederet, is negat se iturū sine Catone, & suā in Senatu operam, auctoritatēq; q̄ magni aestimat. Ita res ad Fanniū puenit. Is cū imperio in Siciliā p̄mittitur. In disputationibus nostris summa varietas est. Pleriq; negāt Cæsare in cōditione mansurū, postulataq; hæc ab eo iterposita esse, quo minus, qd opus esset ad bellū, a nobis pararetur. Ego autē eū puto facturū, vt p̄sidia deducat.

Q̄ magni aestimat.

Imparati a pecunia. Opiniones

Vicerit enim si Cos. factus fuerit, & minori scelere vicerit, q̄ quo est ingressus. Sed accipiēda plaga est. sumus em̄ flagitiose imparati cū a militibus, tū a pecunia: quā quidē omnē, nō modo priuatam, quæ in vrbe est, sed etiam publicam, quæ in arario est, illi reliquimus. Pōpeius ad legiones Actianas est p̄fectus. Labienū secū habet. Ego tuas opiniones de his rebus expecto. Formias me continuo recipere cogitabam. Vale.

T. P. ATTICO.

Mneis arbitror mihi tuas literas redditas esse, sed primas præpostere, reli-
 quas ordine, quo sunt missæ p Terentiam. De mandatis Cæsaris, aduentuq;
 Labieni, & respõsis Coss. ad Põpeiu scripsi: ad te literis his, quas ad. V. Cal.
 Capuæ dedi. Pluraq; p̄terea in eadẽ epistolã conieci. Nũc has expectationes
 habemus duas. Vnã, qd Cæsar acturus sit, cū acceperit ea, quę referenda ad
 illũ data sunt L. Cæsari. Alterã, qd Põpeius agat: qui qdẽ ad me scribit, pau-
 cis diebus se firmũ exercitũ habiturũ, spemq; affert, si in Picenũ agrũ ipse venerit, nos Romã
 redituros esse. Labienũ secũ habet nõ dubitatẽ de imbecillitate Cæsaris copiarũ, cuius aduertu
 Cn. noſter multo animi plus habet. Nos a Coss. Capuã venire iussũ sum⁹ ad No. Feb. Capua
 profectus sum Formias ad. III. Cal. Eo die, cū Calibus tuas literas hora fere nona accepissẽm,
 has statim dedi. De Teretia, & Tullia tibi assentior, ad quas scripserã, ad te vt referrẽt: si nõ
 dũ pfectę sunt, nihil est q se moueat, quoad perspiciam⁹, quo loco sit res. Tuę literę mihi gra-
 tę, iucundęq; sunt. De pueris in Graciã trasportãdis, tũ cogitãbã, cũ fuga ex Italia qri videbat.
 nos. n. Hispaniã peteremus, illis hoc aque comodũ nõ erat. Tu ipse cũ Sexto etiam nũc mihi
 videris Romæ recte esse posse. Etenĩ minime amici Põpeio nostro esse debetis. Nemo em̄ vnq;
 rãtũ de vrbãnis p̄fidũs detraxit. Vides ne me etiã iocari? Scire te iã oportet. L. Cæsar q respõ-
 sa referat a Põpeio, quasq; ab eodẽ ad Cæsarẽ ferat literas. Scriptę, n. & ita datę sunt, vt ppo-
 nerent in publico. In quo accusauĩ me cũ ipse Põpeiu, qui cũ scriptor luculẽrus esset, tãtas res
 atq; eas q in omniũ manus vẽture essent, Sestio nostro scribẽdas dederit. Itaq; nihil vnq; legi
 scriptũ *σεςιωδεις ποιω*. Perspici tñ ex literis Põpeii potest, nihil Cæsari negari, oĩaq; & cumu-
 late q postulet dari, q ille amẽtissimus fuerit, nisi acceperit, p̄sertim cũ impudẽtissime postu-
 lauerit. Quis em̄ tu es, qui dicas, si in Hispaniã p̄fectus erit, si p̄fidia dimiserit? tamẽ cõcedit,
 minus honeste nũc quidẽ, violata iam ab illo Rep. illatoq; bello, q si olim de ratione habenda
 impetrasset. Et tamẽ vereor, vt his ipsis cõter⁹ sit. nã cũ ista mãdata dedisset L. Cæsari, debuit
 esse paulo quietior, dũ respõsa referrẽtur. Dicitur autẽ nũc esse acerrimus. Trebatius quidẽ
 scripsit, se ab illo. IX. Cal. Feb. rogatũ eẽ, vt scriberet ad me, vt essem ad vrbẽ. Nihil ei me gra-
 tius facere posse. Hęc verbis pluribus intellexi ex dierũ ratione: vt primũ de discessu nostro
 Cæsar audisset, laborare eũ coepisse, ne omnes abessemus. Itaq; non dubito quin ad Pisonẽ, qn
 ad Seruiũ scripserit. Illud admiror, nõ ipm ad me scripissẽ, nõ p Dolabellã, nõ p Celiũ egisse.
 q̄q; nõ asp̄nor Trebatii literas, a quo me vnice diligĩ scio. Rescripsi ad Trebatiu: nã ad ipm
 Cæsarẽ, q mihi nihil scripissẽt, nolui: q̄ illud hoc tẽpore esset difficile: me tñ in prædiis meis
 esse, neq; delectũ vllũ, neq; negotiũ suscepisse. In quo qdẽ manebo, dũ sp̄s pacis erit. Sin bellũ
 geretur, nõ deero officio, nec dignitatĩ meę, pueros *ὑπεκδέμω* in Graciã. Totã em̄ Italiã
 flagraturã bello intelligo. Tantũ malũ excitatũ partim ex improbis, partim ex inuidis ciuib⁹.
 Sed hęc paucis diebus ex illius ad nostra respõsa respõsis intelligent, quorsum euasura sint.
 Tũ ad te scribã plura, si erit bellũ. Sin autẽ etiã iducię, te ipm, vt spero, videbo. Ego. IIII. Non.
 Feb. quo die has literas dedi in Formiano, quo Capua redierã, mulieres expectabã: quibus q-
 dem scripserã, tuis literis admonitus, vt Romæ manerẽt: sed audio maiorẽ quẽdã in Vrbe ti-
 more esse. Capuæ Non. Feb. esse volebã, quia Coss. iusserant. Quicquid huc erit a Põpeio alla-
 tum, statim ad te scribam, tuasq; de istis rebus literas expectabo. Vale.

T. P. ATTICO.

Varto Non. Feb. mulieres nostræ Formias venerũt, tuq; erga se officia ple-
 na tui suauissimi studii attulerunt. Eas ego quoad sciremus vtrum turpe
 pace nobis, an misere bello esset vtendum, in Formiano esse volui, & vna
 Cicerones. Ipse cum fratre Capuã ad Coss. (Nonis enim adesse iussũ su-
 mus) Tertio Non. profectus sum, cum has literas dedi. Responã Pompeii
 grata populo, & probata concioni esse dicuntur. ita putaram, quæ quidẽ
 si ille repudiãrit, tacebit: si acceperit. Vtrũ igitur, inquires, maũs? responderem, si quemadmo-
 dum paratĩ essemus, scirem. Cassium erat hic auditum, expulsũ Ancone, eãq; vrbẽ a nobis
 teneri. Si bellũ futurũ est, negotiũ vtile. Cæsarẽ quidẽ L. Cæsare cum mandatis de pace misso
 tamẽ aiunt acerrime delectũ habere, loca occupare, vincire præfidiis. O perditum latronem,
 vix vllõ otio cõpensandã hanc Reip. turpitudinẽ. Sed stomachari definamus: tempori p̄tea-
 mus: cum Põpeio in Hispaniã eamus. Hęc opto in malis, quoniã illius alterũ cõsulatũ a Rep.
 ne data quidẽ occasione repulimus. Sed hęc hæcenus. De Dionysio fugit me ad te antea
 tt iiii

A cõsulib⁹
iussũ.

Assentior.

Iocat Cici.

Pompeius
Luculẽrus
scriptor.

Vereor vt.

Ad vrbẽ
essẽm.

Flagraturã
bello.

Quoad.

Ancon.

Cæsar.
Stomacha-
ri.

Fugit me.

Edem in Italia video nullum esse, qui nō in istius potestate sit. De Pompeio scio nihil, eūq; nisi in nauim se contulerit, exceptū iri puto. O celeritatē incredibilem. Huius autē nostri. Sed non possum sine dolore accusare eum, de quo angor, & crucior. Tu cēdem non sine causa times: nō quo minus quicq; Cēsari expediat ad diuturnitatē victorię, & dominationis, sed video quorū arbitrio sit acturus. Recte sic censeo, cedendū de oppidīs iis, egeo cōsiliū: qđ oprimū factu videbit, facies. cū Philotimo loquere: atq; adeo Terentiā habebis Idib⁹. Ego qđ agā: qua aut terra, aut mari persequar eū, qui vbi sit, nescio: Et si terra quidē, qui possum: mari, quo traiciam: Igitur istic me fac posse tuto. Multi em hortantur, num etiā honeste: Nullo modo quidē a te petam consiliū, vt soleo. Explicatī res non potest, sed tamen si quid in mētem venit, velim scribas, & ipse quid sis acturus. Vale.

T.P.ATTICO.

Vinto Id. Feb. vesperi e Philotimo literas aēcepi. Domitiū exercitum firmū habere. Cohortes ex Piceno, Lēculo, & Thermo ducēribus, cū Domitiū exercitu coniunctas esse. Cēsare intercludi posse, eūq; id timere. Bonorū animos recreatos, Romę improbos quasi percussos. Hęc metuo equidē, ne sint infamia, sed tñ M. Lepidū, L. Torquatū, C. Cassium Tri. Ple. (si em sunt nobiscū idest in Formiano) Philotimi literę ad vitā reuocarūt. Ego autē illa metuo ne veriora sint, nos oēs pene iam captos esse, Pompeiū Italia cedere, quē quidē (o rem acerbā) persequi Cēsari dicit. Persequi Cēsari Pompeiū: Quid: vt interficiat: O me miserū, & nō oēs nostra corpora opponimus: In quo tu quoq; ingemiscis. Sed quid faciamus: victi, oppressi, capti plane sumus. Ego tñ Philotimi literis lectis mutavi consiliū de mulieribus, quas vt scripserā ad te, Romā remittebā: sed mihi venit in mentē, multū fore sermonē, me iudiciū iam de causa publica fecisse, qua desperata, quasi hūc gradū mei reditus esse, qđ mulieres reuertissent. De me autē ipse tibi assentior, ne me dem incerte, & periculosę fugę, cum reipub. nihil profim, nihil Pompeio, pro quo emori tum pie possum, tū libenter. Manebo igit, etsi viuere non liceat. Qđ queris, hic quid agat, tota Capua, & oīs hic delectus iacet. desperata res est. in fuga oēs sunt, nisi qđ eiusmodi fuerit, vt Pōpei⁹ istas Domitiū copias cū suis cōiugat. Sed videbamur oīa biduo triduo seicuri. L. Cēsaris literarū exēplū tibi misi. rogaras em, cui nos valde satis facere multi ad me scripserunt. Qđ parior facile, dum vt adhuc, nihil faciam turpiter. Vale.

T.P.ATTICO.

Philotimi literę me quidē nō nimis, sed eos qui in his locis erant, admodū delectarūt. Ecce postridie Cassiū literę Capua a Lucretio familiari ei⁹, Nigidiū a Domitio Capuā venisse: eū dicere, Vibulliū cū paucis militibus e Piceno currere ad Cn. cōfestim insequi Cēsare. Domitiū non habere militū vim. Idē scripsit Coss. Capua discessisse. Non dubito quin Cn. in fuga sit, modo effugiat. A consilio fugiendū, vt tu censes, absum. Vale.

T.P.ATTICO.

Vm dedissem ad te literas tristes, & metuo ne veras de Lucretii ad Cassiū literis Capuam missis, Cephalio venit ad nos. attulit etiam a te literas hilariores, nec tñ firmas, vt soles. Omnia facilius credere possum, qđ scribitis, Pompeiū exercitum habere. Nemo huc ita affert, omniaq; quę nolim. Rē miseram. malas causas semper obtinuit, in optima concidit. Quid dicā, nisi illud: eum nescisse, neq; em erat difficile hoc nescisse. Erat em ars difficilis recte tempu. regere. Sed iam, iamq; omnia sciemus, & scribemus ad te statim. Vale.

T.P.ATTICO.

Vnc venit idem vsu mihi, qđ tu tibi scribis, quoties exorior. Ego em nunc paulū exorior, & maxime quidē his literis, quę Roma afferunt. de Domitio, de Picenum cohortibus, oīa erant facta hoc biduo lēgiora. Itaq; fuga quę parabatur repressa est. Cēsaris interdīcta, si te secundo lumine hic offendero, Interdīcta respientur. Bona de Domitio, preclara de Afranio fama est. Qđ me amicissimē me admones, vt me integrū, quoad possim, seruem, gratum est. Qđ addis, ne propensior ad turpem causam videar, certe videri non possum. Ego me Ducem in ciuili bello quoad de pace ageretur, nolui esse, non quin rectum esset: sed quia, qđ multo rectius fuit, Quoad,

et v

Pedē nullū.

Aposio.

Egeo consiliū.

Qua.

Mari.

Vesperi.

Persequi Cēsari Pompeiū.

Gradus. Reuertissent.

Ecce.

Metuo ne.

Pōp. in bonis causis concidit.

Vsu venit. Exoriri.

Interdīcta Cēsaris.

Secundo lumine.

Quoad.

Epistol. ad T. P. Atticum

id mihi fraudem tulit. Plane eum, cum noster de altero cōsulatu referret, & triumphum, ad quibus verbis: prorsus gestis amplissimis, inimicū habere noluerā. Ego scio & quem metuā, & quam ob rem. Sin erit bellum, vt video fore, partes meę non desiderabuntur. De HS. XX. millib⁹ Terētia tibi rescripsit. Dionysio dum existimabā vagos nos fore, nolui molestus esse. **Diē ex diē.** Tibi autē crebro ad me scribēti de eius officio, nihil rescripsi, q̄ diē ex diē expectabam, vt staret quid esset faciendū. Nunc, vt video, pueri certe in Formiano vidētur hyematuri, nū & ego, nescio. Si enim erit bellum, cū Pompeio esse constitui: qđ habeo certi, faciā, vt scias. Ego bellum fœdissimū futurū puto, nisi qui (vt tu scis) Parthicus casus extiterit. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER OCTAVVS. T. P. ATTICO.

Redditē.

Vm ad te literas dedissem, reddite mihi literę sunt a Pōpeio. Cetera de rebus in Piceno gestis, quę ad te Vibullius scripsisset, de delectu Domitii, quę sunt vobis nota. Nec tñ læta erāt in his literis, quas ad me Philotimus scripserat. Ipsam tibi epistolā misissem, sed iam subitō fratris puer proficiscebatur. cras igitur mittam. Sed in ea Pompeii epistola erat in extremo ipsius manu. Tu censeo Luceriā venias. nūq̄ eris tutius. Id ego in eam partē accepi: hęc oppida, atq; oram maritimam illum pro derelicto habere: nec sum miratus eū, qui caput ipsum reliquisset, reliquis mēbris non parcere. Ei statim rescripsi, hominemq; certum misi de comitibus meis: non me querere, vbi turissimae essem: si me vellet sua, aut reip. causa Luceriā venire, statim esse venturū. hortatusq; sum vt oram maritimā retineret, si rem frumentariā sibi ex prouinciis suppeditari vellet. Hęc me frustra scribere videbā, sed vti in vrbe retinenda tunc, sic nunc in Italia non relinquenda testificabar sententiā meā. Sic em̄ parari video, vt Luceriā omnes copię contrahant. Et ne is quidam locus stabilis: sed ex eo, ipsi si vrgeamur, pareatur fuga. Quo min⁹ mirere, si inuitus in eā causam descendo, in qua neq; pacis, neq; victorię ratio quęsita sit vnq̄, sed semper flagitiose, & calamitosa fuga. Eundū, vt quęcunq; fors tulerit casum, subeā potius cū iis, qui dicunt esse boni, q̄ videar a bonis dissentire. Etsi propediem video bonorū, idest lautorū, & locupletū vrbem refertam fore: municipiis vero his relictis, refertissimā. quo ego in numero essem, si hos pœniteret, quorum nemo nec stultior est, q̄ L. Domitius, nec inconstantior, q̄ Ap. Claudius. Vnus Pōpeius me mouet beneficio, non auctoritate, quā em̄ ille habeat auctoritatem in hac causa, qui cū omnes Cēsare metuebamus, ipse eū diligebat. Postq̄ vero ipse metuere cœpit, putat omnes hostes illi oportere esse. Ibimus tñ Luceriā, nec eū fortasse delectabit noster aduentus, dissimulare. n. non potero, mihi, quę adhuc acta sunt, displicere. Ego, si somnū capere possem, tam longis te epistolis non obtunderem. Tu, si tibi eadem causa est, me remunerere sane velim. Vale.

Caput.

**Diuinatio
Cice.
Luceria.**

Descēdo.

**Bonorum
refertam.**

**Remunere
te me.**

T. P. ATTICO.

Ihi vero omnia grata, & q̄ scripsisti ad me, quę audieras: & q̄ non credis ea quę digna diligentia mea non essent: & q̄ monuisti, qđ sentiebas. Ego ad Cēsarem vnas Capua literas dedi, quibus ad ea rescripsi, quę mecū ille de gladiatoribus suis egerat, breueis, sed beneuolentiā significantes, nō modo sine cōrumelia, sed etiā cū maxima laude Pōpeii. Idem. n. illa sententiā postulabat, qua illū ad concordiā horrabar. Eas si quo ille misit, in publico proponat velim. Alteras eodem die dedi, quo has ad te non potui non dare, cū & ipse ad me scripsisset, & Balbus. Earū exemplum ad te misi, nihil arbitror fore, qđ reprehendas. si qua erunt, doce me. Quomodo em̄ effugere possum: nihil, inquires, omnino scripseris, quo magis effugas eos, qui volent fingere. Verūtamen ita faciā, quoad fieri poterit. Nam q̄ me hortaris ad memoriā factorum, dictorum, scriptorum etiā meorū, faciā amice tu quidem, mihiq; gratissimum: sed mihi videris aliud tu honestū, meq; dignū in hac causa iudicare, atq; ego existimē, mihi. n. nihil vlla in gente vnq̄ ab vllō auctore resp. ac Duce turpius esse vidē factū, q̄ a nostro amico factum est, cuius ego vicem doleo, qui vrbe reliquit, idest patriā, pro qua, & in qua mori pra-